

højtærede Minister ved jo meget godt, at der i adskillige Aar har været Klager — og berettigede Klager — over Toggangen paa Nord- og Kystbanen i Vintermaanederne, mindre dog over Toggangen paa Nordbanen end paa Kystbanen. Men man havde haft Grund til at tro, at der nu i Aar vilde være blevet taget noget Hensyn til de Ønsker, der ere fremkomne derude fra. Ja, jeg maa indrømme, at lidt Hensyn er der taget, man har faaet som Forsøg et Par Aftener om Ugen et sent Aftentog herinde fra Østerbro Station til Helsingør. Det er man naturligvis meget glad for, men det, der er kommet stærkest Ønske frem de tidligere Aar om, et Tog med en nogenlunde rimelig Køretid fra Helsingør ved 8-Tiden om Morgen, det har man ikke faaet; dér har man fuldstændig negligeret de Ønsker, der ere komne frem i Fjor, og som blandt andet ogsaa ere fremsatte af Helsingør Byraad i Aar. I Fjor begik man fra Administrationens Side den Genistreg, at man forandrede Afgangstiden fra Helsingør for det Tog, der tidligere havde gaaet 8,23 til 8,14 og sagde: Derved have vi jo i Grunden imødekommet Halvdelen af det Ønske, der er fremsat, dels fra Sverige og dels fra Beboere langs Kysten, vi have rykket Togets Afgangstid noget nærmere hen til Kl 8. Men samtidig forlængede man Køretiden for Toget, saaledes at det endogsaa kom senere ind her, end det tidligere havde gjort, da det kørte fra Helsingør Kl. 8,23. Det var der ingen, der havde ønsket. Det var, efter min Mening, en rent molboagtig Foranstaltning, som der blev iværksat, en Foranstaltning, som af Beboere er bleven opfattet og sikkert ogsaa af dem kunde opfattes, som om man fra Statsbaneadministrationens Side gjorde Nar ad dem. Man har ikke taget Spor af Hensyn til de Ønsker, som ere komne frem om ændret Toggang, særlig paa Kystbanen; det lægger man fuldstændig til Side, det negligerer man. Hvis de private Baner vilde indlade sig paa at behandle Publikum paa den Maade, Statsbanerne gøre det, vilde disse Baner slet ikke kunne klare sig. Man søger tværtimod paa Privatbanerne i saa høj Grad som muligt at imødekomme Publikums Krav, idet man er ganske paa det rene med, at det er Hovedbetingelsen for, at Banerne overhovedet skulle komme til at svare sig. Ved Statsbanerne gaar man den modsatte Vej. Der siger man, naar der kommer ny Krav frem: Kunne I bevise os, at Iværksættelsen af dette eller hint vil medføre yderligere

Overskud for Statskassen, saa kunne vi gaa med til det. Statsbanerne falde ikke paa at ofre noget for at skabe sig Trafik gennem Forbedringer, indførte i deres Køreplan. Naa, der er vel neppe noget ved det at gøre, vi faa vel ikke nogen bedre Vinterkøreplan for Nordbanen og Kystbanen i indeværende Aar; jeg maa saa blot haabe paa, at man fra Administrationens Side maa komme til at se mere fornuftigt paa denne Sag, naar man paa ny skal til at lægge en Vinterkøreplan, end man har set paa den hidtil.

Jeg har dernæst et Par Spørgsmaal til den højtærede Minister vedrørende nogle kvindelige Arbejdere ved Statsbanerne, som jeg formener ere komne til at staa i en noget underlig Stilling. Det angaar for det første de Kvinder, der ere antagne til Pudning af de elektriske Lamper i Vognene, og i det hele taget til Arbejde ved de elektriske Anlæg ved Statsbanerne, ikke alene her i København, men ogsaa i en Del Provinsbyer. Disse Kvinder maa sikkert henregnes til de Arbejdere, der ved Statsbanerne kaldes „til fast Arbejde antagne“; jeg kan ikke finde ud af andet. Nu er der imidlertid sket det, at en Kvinde under sit Arbejde for omtrent et Aars Tid eller $\frac{3}{4}$ Aar siden er kommen til Skade i en saadan Grad, at hun neppe nogen Sinde vil blive arbejdsdygtig mere. Sidste Vinter faldt hun nemlig, efter at have været inde at pudse Lamper i en af Vognene her inde paa Hovedbanegaarden, ned af Vognen og slog sin Hofte, har siden ligget syg, ligger for Tiden paa Hospitalet, og der er, som sagt, ingen Udsigt til, at hun vil blive arbejdsdygtig mere. Hvorledes have nu Statsbanerne stillet sig overfor denne Kvinde, der er kommen til Skade i Statsbanernes Tjeneste. De fleste ville vel mene, at man har stillet sig human overfor hende, men det er langt fra Tilfældet, det har man slet ikke. For det første lod man denne Kvinde, da hun var kommen til Skade, selv betale den Droske, der førte hende til hendes Hjem. Men dernæst har man siden ikke villet yde hende nogen som helst Understøttelse under hendes langvarige Sygeleje. Hun laa syg i sit Hjem i adskillige Maaneder og maatte pantsætte alt, hvad hun ejede, for at betale Læge og Medicin. Senere er hun kommen paa Hospitalet og har jo som nævnt ikke alene mistet sin Arbejdskraft, men er tillige rent økonomisk ødelagt. Jeg kunde nu ønske at vide, om den højtærede Minister ikke mener, at denne Kvinde falder ind under Ulykkesforsikrings-